

DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA ČTVRTÁ

BEK

COO
BOO

COC
BOO

the first of these is the fact that the system is not in equilibrium.

The second is the fact that the system is not in equilibrium.

The third is the fact that the system is not in equilibrium.

The fourth is the fact that the system is not in equilibrium.

The fifth is the fact that the system is not in equilibrium.

The sixth is the fact that the system is not in equilibrium.

The seventh is the fact that the system is not in equilibrium.

The eighth is the fact that the system is not in equilibrium.

The ninth is the fact that the system is not in equilibrium.

The tenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The eleventh is the fact that the system is not in equilibrium.

The twelfth is the fact that the system is not in equilibrium.

The thirteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The fourteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The fifteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The sixteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The seventeenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The eighteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The nineteenth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twentieth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-first is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-second is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-third is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-fourth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-fifth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-sixth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-seventh is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-eighth is the fact that the system is not in equilibrium.

The twenty-ninth is the fact that the system is not in equilibrium.

Darren Shan

BEC

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2012

Copyright © Darren Shan 2006

Cover illustration Mel Grant

ISBN 978-80-7447-138-4

Věnováno
Bas, velekněžce shanvillské

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získávají:
Emma „Morrigan“ Bradshawová
Geraldine „Sarsaparilla“ Stroudová
Mary „Macha“ Byrneová

Přitesání do správného tvaru:
Stella „Seanachaidh“ Paskinsová

Společníci na hrdinské výpravě:
Klan Christophera McLittla

KŘÍK VE TMĚ

Matka zatlačí a já po dlouhém odporu vyklouznu z jejího těla na krví potřísněnou trávu. Když se nadechnu, studený vzduch mnou tak otře, že vyjeknu. Matka se ochable zasměje, zvedne mě, pevně mě sevře a začne mě kojít. Piju nenasytně, rty mám přisáté k prsu, zběsile mrskám ručičkami a nožičkami. Déšť se na nás jen lije, smývá mi krev z vrásčité teplé kůže. Když jsem dost čistá, matka mě začne ukrývat před deštěm, jak to jen jde. Je unavená, ale odpočinout si nemůže. Musí jít dál. Políbí mě na čelo, vzdychne si a namáhavě vstane. Klopýtá deštěm, často zakopne a padá, ale vždycky mě ochrání.

Banba mi nikdy nevěřila, že si pamatuji na vlastní porod. Tvrdila, že to není možné, že to nedokáže dokonce ani mocná kněžka nebo druid. Podle ní jsem si to vybájila.

Ale nevybájila. Vzpomínám si na to naprosto přesně, jako na všechno, co jsem prožila. Na svět jsem přišla surově, v divočině, matka byla sama a vyčerpaná. Tiskla jsem se k ní a ona se plahočila v dešti neznámou krajinou, zpívala mi a snažila se mě zahřát.

Byla jsem zmatená. Svět jsem vnímala jako spleť matoucích zlomků a záblesků. Ale i když jsem byla nechápající novorozeně, vycítila jsem matčino zoufalství. Její strach byl nakažlivý, takže i když jsem byla příliš malá, než abych věděla, co je hrůza, srdcem jsem ji cítila a trásla jsem se.

Po nekonečných hodinách plných bolesti se matka zhrou-

tila před vraty kruhové dřevěné pevnosti – hradiště, kde teď žiju. Neměla už dost sil, aby volala o pomoc. Takže jen ležela v mokru a blátě, držela mi hlavu nahoře a usmívala se tomu, jak se mračím a krkám. Naposledy mě políbila a pak si mě přitiskla k prsům. Hltavě jsem pila, ale najednou mléko přestalo téct. Já měla pořád hlad, tak jsem se brekem dožadovala dalšího. A Goll mě v tom mokrém, matném svítání uslyšel a šel se podívat, co se děje. Starý válečník mě našel, jak pláču a ochable se zmítám v náručí své chladné, ztuhlé mrtvé matky.

„Když si toho pamatuješ tolik, musíš si taky pamatovat, jak ti říkala,“ dobírala si mě často Banba. „Určitě svou holčičku oslovila jménem.“

Jenže pokud mi matka nějaké jméno dala, neřekla jej nahlas. Neznám ani její jméno, ani nevím, proč zemřela sama a v tak zoufalé nouzi, daleko od domova. Mám v paměti celý svůj život, ale nevím nic o tom jejím, nevím, odkud pocházím a kdo vlastně jsem. A obávám se, že tyhle záhady už nikdy nerozluším.

Často utíkám ke svým časným vzpomínkám, hledám v minulosti radost a snažím se zapomínat na nynější hrůzy. Vracím se až do svého prvního dne, kdy mě Goll odnesl do hradiště a žertoval o tom, jakou to našel velikou krysu, k debatě o tom, jestli mě mají nechat umřít venku s matkou, anebo jestli mě přijmou do klanu. Banba si mě vyzkoušela a pak jim řekla, že v sobě mám magii a že ze mě vychová kněžku. Někteří muži byli proti, protože se mě báli, ale Banba prohlásila, že kdyby mě vyhnali, přivolají tím na hradiště prokletí. Nakonec si prosadila svou jako obvykle.

Vyrůstala jsem u Banby, v její maličké chatrči. Všichni ostatní v hradišti bydleli společně, ale kněžka vždycky musí mít vlast-

ní bydlení. Lehávala jsem na teplé trávě. Pila jsem kozí mléko, které mi Banba cedila přes kus látky. Pozorně jsem se dívala na svět, který byl někdy světlý a jindy tmavý. Slyšela jsem zvuky, když velcí lidé pohybovali ústy, ale nevěděla jsem jistě, co to znamená. Nerozuměla jsem slovům.

Lezla jsem a pak i chodila. Rostla jsem na těle i na duchu. Den ode dne jsem se toho učila víc, skládala jsem slova k sobě do řeči, a když jsem je složila správně, spokojeně jsem pištěla. Došlo mi, že mám jméno: Bec. Znamená to „Maličká“. Tak mi řekl Goll, když mě našel. Byla jsem na to jméno hrdá. Byl to můj jediný majetek, bylo to něco, co mi nikdo nikdy nemůže vzít. Jak jsem rostla, Banba mě cvičila a učila magii. Chápala jsem rychle, už jen proto, že jsem si uměla zapamatovat slova každého zaklínadla, které mi Banba řekla. Samozřejmě že magie se neskládá jen ze samých zaklínadel. Knězka se musí nechat prostoupit mocí okolního světa, musí čerpat sílu ze země, z větru, ze zvířat a stromů. V tom jsem moc dobrá nebyla. Pochybovala jsem, že ze mě kdy bude opravdu mocná knězka, ale Banba tvrdila, že pokud na sobě budu pracovat, časem se zlepším.

Velice brzy jsem zjistila, že nikdy moc nezapadnu mezi ostatní. Děti se mě jakožto kněžčiny učednice bály. Matky jim řekly, že mi nesmějí ubližovat, protože jinak bych proměnila jejich oči v rozteklé loužičky nebo zuby v cihličky z hlíny. Byla jsem smutná, že nemůžu být jedna z nich. Zeptala jsem se Banby, odkud pocházím a jestli není nějaké místo, kde by mě víc brali mezi sebe.

„Knězky nikdy a nikde neberou mezi sebe,“ odpověděla mi na rovinu. „Lidé jsou sice rádi, že nás mají po ruce, aby za námi mohli běžet, když se neurodí nebo když žena nemůže otěhot-

nět, ale nikdy nám úplně nevěří. A nesvěřují se nám, dokud opravdu není zbytí. Radši si na to zvykni, Maličká. Takový je náš život.“

A ten život nebyl zlý. Kněžka má vždycky dost jídla, protože jí ho dávají lidé, kteří si ji chtějí naklonit, anebo odvrátit ohavnou kletbu. Když její kouzla vyjdou, získá si úctu a dary. Lidé se zajímali, kolik jsem získala síly a jak bych tím mohla posílit celé hradiště. Tomu se Banba často smála – říkala, že lidé jsou vždycky buď moc podezřívaví, anebo si dělají přehnané naděje. Pár lidí se ke mně chovalo obvykle, třeba Goll Jednooký. Když si byl náčelníkem hradiště, ale teď už je to jen stárnoucí válečník. Nic nedbal na to, že jsem cizí, že se neví, odkud pocházím a že se učím na kněžku. Pro něj jsem byla prostě holčička. Dokonce mě někdy rozmazloval, protože právě on mě našel a pojmenoval, a tak si připadal tak trochu jako můj otec. Často si se mnou hrával, vysadil si mě na svá široká ramena a chodil se mnou po hradišti, ostatní se tomu smáli, anebo si odfrkovali, a on u toho chrochtal jako čuník. Golla milovaly všechny děti. Byl to urputný válečník a v bitvách zabil mnoho mužů, ale potají, v srdci byl pořád kluk.

To byly ty nejhezčí časy. Snila jsem o tom, jak vyrostu a ovládnou magii. Sklízela jsem obilí. Pásla krávy a ovce. Běžnou práci jsem vlastně dělat neměla, ale když bylo nějaké jiné dítě líné, vždycky jsem se nabídla a obvykle mi to dovolili. Pár dětí se se mnou dokonce časem skamarádilo. Před rodiči by to nepřiznaly, ale když se nikdo nedíval, mluvily se mnou a mohla jsem si s nimi hrát.

Hry... práce... učení se kouzlům... Dobré časy. Prosté časy. Život běžel tak, jak běžet má. Stejně jako od počátku světa.

Pak ale přišli démoni.

OBĚTI VÁLKY

Chlapecký výkřik protne noční ticho a vesnice jedním rázem ožije. Když odběhnu od své pozorovatelný u brány, válečníci se už řítí tam, odkud se ozval výkřik. Do tmy vylétají pochodně. Spatřím Niniana, je o rok mladší než já a na hlídce je nováček... a taky dvouhlavého démona slátaného z kostí a masa mrtvých... a krev.

Goll je na místě první. Jako válečník ze staré školy bojuje nahý a jen s malým koženým štítem, krátkým mečem a sekýrou. Rozežene se po démonovi a zatne mu sekýru hluboko do jedné hlavy. Démon zaječí, ale Niniana nepustí. Rozmáchně se po Gollovi kostlivou paží a srazí ho stranou, pak zatne zuby neporaněné hlavy Ninianovi do krku. Křik ustane, vlastně přejde v ohavné přidušené zvuky.

Conn a tři další válečníci se proženou kolem Golla a napadnou démona. On se proti nim rozhání Ninianem jako palicí a dva srazí. Conn a ještě jeden se ale udrží na nohou. Conn oštěpem vypíchne obludě jedno oko. Démon zavýje jako víla z vřesoviště. Druhá válečnice – Ena – se přikrade blíž, chytí stvůru za hlavu, škubne a zlomí jí vaz.

Když zlomíte vaz člověku, skoro určitě zemře. Démoni jsou ale z tužšího těla. Zlomený vaz většinu z nich jen naštvě.

Démon jednou rukou chytí tu hlavu, kterou mu Goll rozťal sekýrou. Urve si ji a začne s ní tlouct Enu. Ta ho nepouští. Škubne krkem znovu, tentokrát opačným směrem. Hlava se uvolní a ona ji upustí. Z pochvy u pasu vytáhne nůž a vrazí ho

do hnijících kostí lebky. Udělá otvor, rukama rve jeho kraje od sebe, pak vrazí ruku dovnitř a vyrve plnou hrst mozku. Sáhne po pochodni a ten šedý hnus zapálí.

Démon vyje a naslepo šátrá po hořícím mozku. Conn mu vyrve z rukou druhou hlavu. Hodí ji na zem a sekyrou z ní nadělá kaši. Démon sebou zatřepe a pak znehybní.

„Další!“ ozve se výkřik od brány. Je pozdě... později, než démoni obvykle útočí. Většina válečníků, kteří tvořili hlavní část hlídky, už se odebrala ke spánku, a nahradily je děti, jako jsem já. Obvyčně máme bystré oči i uši. Ale takhle pozdě k ránu už jsme většinou ospalí a malátní. Nachytali nás. Démoni se přikradli až sem. Získali výhodu.

Z chatrčí vybíhají lidé. Sahají po oštěpech, mečích, sekyrách, nožích. Muži i ženy uhánějí ke hradbám. Většinou jsou nazí, včetně těch, kteří jindy bojují v šatech – na oblékání není čas.

Démoni buší do brány a venku před ní přelézají přes hliněné valy, cloumají přiostrřenými kůly ohrady, soukají se přes ně. Ta dvouhlavá obluda možná měla jen odvést pozornost a rozptýlit nás. I když možná se jen mizerně vyznala v prostoru, stejně jako hodně mrtvolových démonů.

Válečníci stoupají po žebřících, anebo se soukají na hradby i bez nich, aby mohli napadnout demony. Těžko říct, kolik těch nestvůr je. Pět nebo šest určitě. A přinejmenším dva jsou praví démoni – Fomorové.

Conn doběhne k bráně a křičí rozkazy. Huláká na ty, kdo byli na hlídce, ale opustili svoje místa. „Zůstaňte, kde máte být! A hlase, jestli je všechno v pořádku!“

Rozklepané děti se vrací na svá místa, vyhlíží do tmy, máchají nad hlavami pochodněmi. Jedno po druhém křičí: „Tady

nic!“ „Tady nic!“ „Tady nic!“ Jedno začne taky křičet: „Tady n...!“ ale pak se rozječí: „Ne! Tady jsou tři!“

„Za mnou!“ vykřikne hromově Goll na Enu a na další, kteří bojovali s prvním démonem. Nehrnuli se do boje u brány právě pro případ, že dojde k takovému druhému útoku. Goll je vede proti trojici démonů. Vidím na jeho tváři vztek – nerozrušili ho démoni, zlobí se sám na sebe. S tím prvním udělal chybu a nechal se srazit na zem. Podruhé se mu to nestane.

Když se válečníci pustí do démonů, odejdu doprostřed hradíště a čekám. Většinou se do boje nepletu. Jsem příliš cenná, než aby mě vystavili nebezpečí. Kdyby démoni prorazili, anebo kdyby nás napadl nějaký obzvlášť silný Fomor... teprve pak přijde moje chvíle.

Ale upřímně řečeno pochybuji, že bych byla proti silnějším Fomorům k užitku. A v hradíšti to ví každý. Přesto děláme, jako že jsem veliká kněžka, vládyně vši magie. Ta lež nás utěšuje a dává nám aspoň slabounký záchvěv naděje.

Kolem mě se shluknou menší děti. Dívají se, jak jejich rodiče bojují na život a na smrt proti strašlivým vojům z Jinosvěta. Jejich starší sourozenci jsou pod hradbami, podávají dospělým zbraně a jsou připraveni vrhnout se do boje, kdyby někdo padl. Jen ti nejmenší by nebyli k ničemu.

K smrti nerada s nimi zůstávám. Raději bych byla u hradeb. Ale povinnost je povinnost. Každý z nás dělá to, co umí nejlépe. Nesejde na tom, co si přeju. Hlavní je blaho hradíště a našich lidí. Vždycky.

Jednomu z Fomorů se podaří dostat přes ohradu. Je to napůl člověk a napůl kanec. Má dlouhou spodní čelist a v ní změť lidských zubů a kančích tesáků. Démonické žluté oči. Mís-

to rukou pařáty. Rozeřve se na válečníky, kteří vyjdou proti němu, a pak na ně plivne krev. Krev zasáhne jednu ženu do obličejce. Ona vyjekne a spadne z hradby. Její tkáně se škvíří... démonova krev je jako oheň.

Honem k ní doběhnu. Je to Scotta. Někdy bydlím u ní v chatrči. (Teď, když už Banba není, se stěhuju z jedné chatrče do druhé.) Její jindy bledá kůže má odporně rudou barvu. Puchýře přiškvařené kůže praskají. Tekutina syčí. Scotta řve.

Přitisknu jí dlaně na čelo, nevšímám si toho, jak její kůže žhne, ani že na mě dopadají vroucí kapky. Zadrmolím slova uklidňujícího kouzla. Scotta vzdychne a uvolní se, pak zavře oči. Od pasu si vezmu váček, otevřu ho a do dlaně levé ruky si vysypu hrubá zelená zrnka. Upustím váček, plivnu na zrnka a prstem je umíchám do kaše. Vetřu pak kaši Scotě do znetvořené kůže a ta se přestane rozpouštět. Bude strašně zohyzděná, ale přežije to. Mám i jiné masti a roztoky, které napomáhají tomu, aby se rány čistě zahojily. Ale teď na ně není čas. Nejdřív musíme pobít demony.

Zvednu hlavu. Kančí démon je už několikrát probodaný meči a noži našich válečníků, ale pořád bojuje a plive. Kdybych tak jen věděla, odkud ty nestvůry berou svou nadpřirozenou sílu! Za mnou se ozve křik – děti! Fomor s tělem pavouka se vykraldl z chatrče nad podzemní chodbou. Nejspíš našel výstupní otvor chodby venku mimo hradíště, prolezl dovnitř a pak rozbil prkna, kterými byl zahrazený vstup.

Conn ten křik uslyší. Rozhlédne se, které válečníky může vyslat na pomoc. Ale než stačí zařvat rozkazy, proti démonovi se vrhnou dva bratři. Ronan a Lorcan, naše rusovlasá dvojčata, kterým ještě není šestnáct. Jejich mladšího bratra Erca zabili před několika měsíci. Ti dva byli odjakživa dobří v boji, už

jako děti, ale co padl Erc, rvou se jako posedlí. Zabíjení démonů prostě milují.

Conn se znovu věnuje boji u brány. Nenamáhá se poslat proti pavoukovi další válečníky. Mladým dvojčatům důvěřuje. Jsou to sice jedni z nejmladších válečníků v hradišti, ale taky patří mezi ty nejzarputilejší.

Ronan a Lorcan jdou proti pavoučímu démonovi. Teď už je blíž, a tak vidím, že má sice tělo velkého pavouka, ale k tomu psí hlavu a ocas. Démoni často bývají taková směs z různých zvířat. Banba říkala, že kradou tvary našich zvířat a naše podoby, protože nemají dost představivosti, aby si vymysleli vlastní těla.

Ronan, vyšší z těch dvou, má dlouhé, kudrnaté vlasy a bojuje dvěma zakřivenými dýkami. Lorcan si vlasy stříhá nakrátko, v uších má spoustu kroužků a k boji používá meč a krátkou válečnou kosu. Oba obratně bojují jak pravou, tak levou rukou. Ale než stačí psopavouka napadnout, střílí po nich chlupy. Má totiž chlupy porostlé všech osm nohou, a když jimi prudce švihne, odlomí se a letí jako drobné šípky.

Chlupy zasáhnou oba bratry a donutí je, aby se zastavili a chránili si oči rukama. Syknou, trochu bolestí, ale především zlobou. Fomor vyrazí vpřed, samou škodolibou radostí štěká, dvojčata musí couvat a sekat po něm naslepo.

Mohla bych přivolat na pomoc Conna, ale chci se s tím vypořádat sama. Nevystavím se nebezpečí, ale i tak jim můžu pomoci, aby se ostatní válečníci mohli soustředit na větší a nebezpečnější demony.

Spěchám k úlům. Než začaly útoky, měli jsme je venku za hradbami, ale některým démonům med chutná, tak jsme je přestěhovali dovnitř. Včely odpočívají. Sáhnu do úlu a hrst

jich vytáhnu, utrousím pár magických slov, aby mě nebodaly. Rychlým krokem dojdu za záda Ronanovi a Lorcanovi. Pevně se zapřu jednou nohou, napřáhnu ruku a znovu včelám něco špitnu... tentokrát je to příkaz. Ožijí mi v dlani.

„Uhněte!“ štěknu. Ronan a Lorcan se po mně překvapeně ohlédnou, pak poodstoupí. Rozevřu pěst a včely se rozletí rovnou na psopavouka, napadnou mu oči, oslepí ho žihadly. Fomora začne kňučet a nohama se plácá po očích, kromě včel a jejich bodání ho najednou nic nezajímá. Ronan a Lorcan jdou k němu, každý z jedné strany. Ve světle pochodní se zalesknou čtyři čepele – a do tmy odletí čtyři uťaté nohy.

Démon se zhroutí, přišel o půlku nohou a nevidí. Ronan mu stoupne na hlavu, zamíří a zasekne nůž hluboko do mozku. Psopavouk strne, naposledy zakňučí, potom zemře. Ronan vytáhne nůž a očistí si ho o své dlouhé vlasy. Má je už od přírody rudé, ale jsou zbarvené ještě víc do tmava od krve démonů. I krátké strniště Lorcanových vlasů je samá spečená krev. Nikdy se nemýjí.

Ronan se na mě podívá a zazubí se. „Dobrá práce.“ Pak i s Lorcanem odběhne za Connem a jeho druhy, kteří se snaží zahnat demony zpátky za ohradu.

Zhodnotím, jak jsme na tom. Gollova část hradeb je v pořádku, démoni už ustupují. Fomora podobného kanci zahnali přes ohradu. Ještě se drží kúlů, ale ostatní mu už nepomáhají. Když se na něj vrhnou i Ronan s Lorcanem, až se vzduch tetelí míhajícími se ostrími, řezavě vířiske a pak uzná porážku a vrhne se pozadu zpátky. Connla – Connův syn – po něm mrští oštěpem. Pak vítězně vykřikne – nejspíš ho zasáhl. Sáhne po dalším oštěpu. Zamíří. Nato zbraň skloní.

Ustupují. Přežili jsme.

Ale než se někdo stačí úlevou nadechnout, ozve se řev plný vzteku a žalu. Zní ze zadní části hradiště. Je to Amargen, Ninianův otec. Drží mrtvého chlapce v náruči. Míval pět dětí. Ninian byl poslední, co mu zbýval. Všechny ostatní – a také ženu – mu zabili démoni.

Conn spěchá po hradbách k Amargenovi, chce ho utišit, jak to jen pouhá slova dokážou. Ale než se tam dostane, Amargen vyskočí, v očích má šílenství a běží k válečnému vozu, který používali naši nejlepší válečníci, když vyjížděli do boje. Stojí opuštěný už přes rok, od té doby, co začaly útoky démonů. Conn pochopí, co chce Amargen udělat, seskočí z hradeb a zařve: „Ne!“

Amargen se zastaví, vytáhne meč a namíří jím na Conna. „Zabiju každého, kdo se mě pokusí zastavit.“

Myslí tu hrozbu smrtelně vážně. Conn ví, že kdyby chtěl běsnícího válečníka zadržet, musel by s ním bojovat. Zhodnotí okolnosti a pak usoudí, že bude lepší nechat ho jít. Potřeše hlavou a odvrátí se. Pokyne mužům, kteří stojí u brány, aby ji otevřeli.

Amargen rychle zapřáhne koně k válečnému vozu. Vlastně je to spíš kára, moc se to nepodobá těm skvělým zlaceným vozům, na kterých jezdili hrdinové v bájích. A ten kůň je náš poslední, je vychrtlý, smutná karikatura hřebce. Amargen pleskne koně po zadku mečem naplocho a zvíře se polekaně rozběhne. Vyřítí se otevřenou bránou ven. Amargen se žene za demony a řevem je vyzývá k boji. Uslyším, jak démoni nadšeně čenichají, zastavují se a otáčejí se k němu.

Brána se zavře. Pár lidí zůstane na hradbách. Mlčky se dívají, jak Amargen v otevřené krajině bojuje s demony. Většina lidí ale odvrací tvář. Za chvíli je slyšet lidský křik. Mužský. Straš-

livý, ale není to pro nás nic nového. Tiše odříkám za Amargena modlitbu, pak se jdu věnovat raněným, spěchám na hradby zjistit, kdo potřebuje moji péči. Je po boji. Je čas léčení. Čas magie. Čas pro Bec.

UPRCHLÍCI

Ani mráčku. Nejjasnější den za dlouhou dobu. To je k uzdravování dobré. Čerpám sílu ze slunce. Plyne skrze mě a z mých prstů pak do raněných. Kde není potřeba nic víc, používám jen léky, masti a roztoky. Magie je pro ty, kdo mají vážnější zranění – pro Scotu a pár dalších, které Fomor zasáhl svou ohnivou krví. Válečníci jsou unavení, démoni je vytrhli ze spánku. Odpočinkou si později, většinou jsou moc neklidní, než aby se vrátili do svých chatrčí hned. Vždycky to trvá hodinu dvě, než je zápal boje přejde. Teď pijí coirm, jedí chléb a povídají si o boji a o démonech.

Nic mi není. Spala jsem celou noc, na hlídku jsem přišla až chvílku před útokem. Tak to dělávám, v těch nocích, kdy nedojde k útoku brzy.

Postarám se o vážněji raněné a pak se toulám po hradišti a dívám se, jestli jsem někoho nepřehlédla. Myslívala jsem si, že naše kruhová pevnost je obrovská, deset velkých chatrčí za okrouhlou stěnou, spousta prostoru pro všechny. Teď mi připadá těsná jako oprátka. V posledním roce jsme přistavěli další chatrče, aby měli kde bydlet příchozí ze sousedních vesnic našeho tuathu. Hodně z těch, kdo bydleli poblíž, muselo opustit domovy, uprchnout a hledat bezpečí u nás. Takže je tu už dvaadvacet chatrčí, a i když jsme na jaře rozšířili obvod hrazeb, o moc víc toho už postavit nepůjde.

Z používání magie jsem vyčerpaná a mám hlad. Nemám velkou moc, zdaleka ne takovou jako Banba. Slunce mi pomohlo,